

Straż nad Bałtykiem. Polityka bezpieczeństwa Szwecji i Finlandii w roku 2025

Region Bałtycki to nie są dziś obrzeża Europy – pisze brytyjski dziennikarz i analityk Olivier Moody – to kluczowe laboratorium przyszłości Europy – jej bezpieczeństwa, odporności, tożsamości politycznej i zdolności do przeciwstawienia się autorytaryzmowi. Ten wniosek wynika z analizy przeprowadzonej przez autora w wydanej w zeszłym roku książce „Baltic. The Future of Europe. Moody pokazuje, że Bałtyk to strategiczne centrum kontynentu, gdzie świat demokracji bezpośrednio styka się z rosyjskim autorytaryzmem. Tutaj też zarówno NATO jak i UE są poddawane nieustannemu testowi na odporność w zakresie zagrożeń hybrydowych, informacyjnych, cybernetycznych i energetycznych. Innym ważnym wyróżnikiem charakteryzującym strategiczny profil części krajów regionu – Polski, krajów bałtyckich oraz Szwecji i Finlandii – jest świadomość, że rosyjskie zagrożenie, również militarne jest elementem stałym, wynikającym nie tylko z cech aktualnego rosyjskiego rządu lecz głęboko osadzonym w historii Rosji

Kluczowym i zmieniającym układ sił w tym regionie wydarzeniem stało się w ostatnich latach przystąpienie do Paktu Północnoatlantyckiego dwóch krajów – Szwecji i Finlandii. Mimo niewielkiego potencjału demograficznego (odpowiednio 10,7 i 5,6 miliona mieszkańców) oba państwa dysponują znaczącym potencjałem militarnym, opartym o wypracowane przez lata własne doktryny obronne, nowoczesne zdolności przemysłowe i funkcjonujące mechanizmy rekrutacyjne. W perspektywie

narastających zagrożeń ze strony Rosji szczególnie istotne jest istnienie w obu tych krajach sprawnych systemów obrony cywilnej. Ten aspekt zdolności naszych bałtyckich sąsiadów powinien być aktywnie studiowany w Polsce, bo mimo zmian legislacyjnych i uchwalenia przez sejm nowej ustawy, system obrony cywilnej w RP wciąż nie działa na miarę istniejących wyzwań.

W poniższym opracowaniu podsumujemy stan polityki bezpieczeństwa w roku 2025 w świetle dostępnych danych.

I. Wprowadzenie: zmiana paradygmatu bezpieczeństwa

W 2025 r. polityka bezpieczeństwa zarówno Szwecji, jak i Finlandii kształtowała się przede wszystkim przez **pełne członkostwo tych państw w NATO**, proces, który zakończył się po dekadach neutralności i strategicznych debat politycznych. Finlandia przystąpiła do Sojuszu w 2023 r., a Szwecja — rok później, w 2024 r. To doprowadziło do fundamentalnej zmiany w dotychczasowej koncepcji bezpieczeństwa tych państw: z polityki niezależności i ostrożności — do aktywnej integracji sojuszniczej i kolektywnej obrony.

II. Kontekst geopolityczny i główne zagrożenia

1. Rosja jako strategiczne wyzwanie

Oba państwa postrzegają Rosję jako **najważniejsze, bezpośrednie i długoterminowe zagrożenie dla bezpieczeństwa euroatlantyckiego**, co zostało

potwierdzone przez wspólną deklarację liderów państw wschodniej flanki NATO w Helsinkach w grudniu 2025 r. Rosja nadal prowadzi intensywne działania wojskowe i polityczne w regionie, a jej cel strategiczny obejmuje kontrolę kluczowych stref od Arktyki po Morze Czarne.

2. Morze Bałtyckie jako strategiczna przestrzeń bezpieczeństwa

Po akcesji Szwecji i Finlandii do NATO basen Morza Bałtyckiego stał się praktycznie „morzem wewnętrznym sojuszu”, co diametralnie zmieniło regionalną równowagę sił. Współpraca w zakresie bezpieczeństwa morskiego obejmuje interoperacyjne działania floty, obronę przeciwokrętową, kontrolę przestrzeni powietrznej oraz ochronę infrastruktury krytycznej.

3. Zagrożenia hybrydowe i bezpieczeństwo infrastruktury

Region Morza Bałtyckiego doświadcza narastających działań hybrydowych — w tym incydentów związanych z rosyjską „flotą cieni”, które podnoszą ryzyko sabotażu, naruszeń przestrzeni powietrznej i podszywania się pod jednostki cywilne w celu działań wywiadowczych czy destabilizacyjnych.

III. Polityka bezpieczeństwa Szwecji w 2025 r.

1. Strategia i priorytety obronne

Szwecja, po wieloletniej neutralności, definiuje swoją rolę jako **aktywny „dostawca bezpieczeństwa” w NATO**. Jej polityka obronna opiera się na trzech filarach:

- **Wzmocnienie odstraszania i obrony sojuszniczej**, w tym uczestnictwo w NATO Enhanced Forward Presence i planach Forward Land Forces (FLF).

- **Rozwój „Total Defence”**, który integruje obronę wojskową z odpornością społeczną, logistyczną i infrastrukturalną państwa. System „Obrony Totalnej” jest efektem wielu dekad rozwijania zakorzenionego w szwedzkich tradycjach samoorganizacji społecznej systemu obrony cywilnej.
- **Utrzymanie strategicznych zdolności morskich i powietrznych** w kluczowym regionie Morza Bałtyckiego, co obejmuje modernizację systemów obrony powietrznej i przeciwrakietowej oraz rozbudowę flotyli obronnej.

2. Wydatki na obronność i modernizacja sił

Szwecja znacznie zwiększyła wydatki na obronność. Planowany jest długofalowy wzrost alokacji do 3,5% PKB do 2030 r., co stanowi jedną z największych modernizacji sił zbrojnych od czasów Zimnej Wojny.

3. Współpraca sojusznicza i operacje NATO

Sztokholm aktywnie uczestniczy w operacjach NATO poza swoim terytorium. Przykładem jest wysłanie myśliwców Saab JAS 39 Gripen do bazy w Malborku w Polsce, co stanowi pierwszy przypadek, w którym szwedzkie siły powietrzne realizują misję NATO poza granicami państwa.

IV. Polityka bezpieczeństwa Finlandii w 2025 r.

1. Model obrony terytorialnej i gotowość

Finlandia, mając najdłuższą granicę z Rosją spośród członków NATO, opiera swoją strategię na **głębokiej obronie terytorialnej**, silnych jednostkach artyleryjskich i zaawansowanych siłach powietrznych. Jej armia

dysponuje nowoczesnymi samolotami F-35A, które zwiększają zdolności odstraszania i interoperacyjność z siłami Sojuszu.

2. Wzmocniona obecność NATO na terytorium Finlandii

W 2025 r. Finlandia wspierała plany rozmieszczenia wielonarodowych sił NATO na swoim terytorium, w tym pod działającą dowództwem szwedzkim międzynarodowej brygady Forward Land Forces (FLF), która ma stacjonować w północnych obszarach kraju. Pierwsze jednostki mają pojawić się nad Kołem Podbiegunowym, co zwiększa zdolności obronne szczególnie w kontekście Arktyki i północnej flanki NATO.

3. Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego i ochrony infrastruktury

Finlandia przykładą dużą wagę do odporności cybernetycznej oraz ochrony infrastruktury krytycznej, co wpisuje się w szerszą strategię NATO i regionalnych partnerstw. To ważny obszar, zważywszy na rosnące ataki i próby destabilizacji w cyberprzestrzeni.

V. Współpraca bilateralna i w ramach NATO

1. Deklaracja pogłębionej współpracy

1 grudnia 2025 r. Szwecja i Finlandia podpisały wspólną deklarację o pogłębieniu współpracy obronnej i bezpieczeństwa, z naciskiem na interoperacyjność sił, wspólne ćwiczenia i przygotowania do działań w przypadku zagrożenia zewnętrznego.

2. Regionalne partnerstwa i sojusze

Oba państwa intensyfikują współpracę z innymi członkami NATO i krajami nordyckimi, tworząc strategiczne partnerstwa, które obejmują wymianę informacji wywiadowczych, wspólne szkolenia czy projekty logistyczne. Wszyscy partnerzy kładą dużą wagę na interoperacyjność i wspólne planowanie działań obronnych.

VI. Kluczowe wyzwania i perspektywy

1. Rosnące napięcia w regionie północnym

Strategiczne znaczenie Arktyki, intensyfikacja aktywności Rosji oraz rywalizacja mocarstw w regionie północnym stanowią długoterminowe wyzwania dla bezpieczeństwa krajów północnej Europy. Finlandia i Szwecja będą musiały nadal rozwijać zdolności obronne, w tym w obszarach technologicznych, cybernetycznych i lotniczych.

2. Bezpieczeństwo morsko-powietrzne

Kontrola przestrzeni morskiej i powietrznej nad Bałtykiem i Arktyką pozostaje priorytetem, co wymaga dalszych inwestycji w nowoczesne systemy radarowe, obrony przeciwrakietowej oraz integracji z systemami NATO.

3. Koordynacja z partnerami transatlantyckimi

Zmiany w geopolityce transatlantyckiej i potencjalne napięcia w ramach NATO oraz w relacjach z USA mogą wpływać na strategie obronne regionu, stawiając konieczność utrzymania spójnych sojuszy i zdolności operacyjnych we współpracy z najbliższymi sąsiadami.

VII. Podsumowanie

Polityka bezpieczeństwa Szwecji i Finlandii w 2025 r. odzwierciedlała strategiczny odwrót od neutralności i początek nowej ery aktywnej integracji w ramach NATO. Oba państwa kładą nacisk na **kolektywną obronę, interoperacyjność sojuszniczą, wzmacnianie zdolności militarnych i odporność społeczną**. Ich rola w regionie Morza Bałtyckiego i północnej Europy jest kluczowa dla stabilności euroatlantyckiej i odpowiedzi na narastające zagrożenia ze strony Rosji i innych aktorów geopolitycznych.

W dalszej części raportu omówimy stan sił zbrojnych Szwecji i Finlandii w roku 2025

1. Siły zbrojne Szwecji w 2025

W 2025 roku Szwecja kontynuowała rozbudowę i transformację swoich sił zbrojnych po decyzji o członkostwie w **NATO (od 2024 r.)**, przesuwając politykę bezpieczeństwa od neutralności ku aktywnej obronie kolektywnej oraz budowaniu zdolności odstraszania i obrony. Reformy te były częścią większego **planu obronnego 2025–2030**, zakładającego zwiększenie mobilizacji, rozbudowę armii i znaczące inwestycje budżetowe.

W 2025 r. budżet obronny Szwecji został zwiększony i wyniósł około **2,4 % PKB**, co odzwierciedla zwiększone nakłady w odpowiedzi na rosnące zagrożenia bezpieczeństwa.

2. Struktura organizacyjna Sił Zbrojnych Szwecji

Siły Zbrojne Szwecji (Forsvarsmakten) składają się z kilku głównych komponentów — tak jak w wielu nowoczesnych armiach — obejmujących różne rodzaje sił i jednostek:

Główne rodzaje sił

- **Wojska Lądowe (Armén)** — podstawowa część sił lądowych, w tym brygady zmotoryzowane i zmechanizowane oraz jednostki rozpoznania i artylerii.
- **Marynarka Wojenna (Marinen)** — prowadzi operacje morskie, w jej skład wchodzi okręty wojenne, korwety, okręty podwodne i jednostki desantowe.
- **Siły Powietrzne (Flygvapnet)** — odpowiadają za obronę przestrzeni powietrznej (myśliwce JAS 39 Gripen) oraz systemy radarowe i ochrony.
- **Guard (Hemvärnet)** — siły obrony terytorialnej,
- **Siły wsparcia i logistyki** — dowództwa, służby techniczne, logistyczne oraz cybernetyczne.

3. Stan liczbowy — personel na 2025 rok

- **Profesjonalni żołnierze (etatowi):** około **10 200 oficerów** oraz **6 900 zawodowych żołnierzy i marynarzy** — zatrudnionych na stałe w strukturach sił zbrojnych Szwecji.
- **Civilians (personel cywilny):** ok. **11 400** pracowników wspierających administrację, logistykę, obsługę techniczną i funkcje wsparcia.
- **Żołnierze na służbie okresowej i personel rezerwowy:**

- ok. **4 800** żołnierzy i instruktorów służących okresowo (częściowy etat),
- ok. **5 800** rezerwowych oficerów gotowych do mobilizacji.
- **Home Guard (Hemvärnet):** około **26 500** **wyszkolonych ochotników.**
- Całkowita siła, którą można zmobilizować w razie potrzeby, przewidziana była na **około 26 500 osób w rezerwie mobilizowanej do 2025 r.**, z planami dalszego wzrostu w kolejnych latach.

Podsumowanie:

Kategoria	Szacunkowa liczba osób (2025)
Zawodowi żołnierze	~17 100
Personel cywilny	~11 400
Rezerwiści oficerowie	~5 800
Służba częściowa	~4 800
Home Guard	~26 500
Sumarycznie (etat i rezerwy)	~65 600+

- W razie pełnej mobilizacji siły zbrojne planowały znaczący wzrost liczby personelu, z docelowym organizacyjnym planem na **ok. 130 000 ludzi w strukturze wojennej do 2035 r.** — uwzględniając rezerwy, ochotników i zmobilizowanych.

4. Struktura operacyjna

Wojska Lądowe

Armia szwedzka strukturalnie obejmuje różne brygady i jednostki bojowe:

- zmechanizowane brygady wyposażone w nowoczesne pojazdy bojowe i artylerię,
- jednostki rozpoznawcze i wsparcia inżynieryjnego,
- bataliony specjalistyczne (np. saperzy, łączność). Przykładem jest odnowiony w roku 2018 **Gotland Regiment (P 18)**, który miał około **400 personelu bazowego**, z planami istotnego zwiększenia liczby przeszkolonych rekrutów.

Marynarka Wojenna

Marynarka obejmuje:

- kilka korwet klasy Visby i podobnych modeli
- okręty podwodne,
- jednostki desantowe i logistyczne na Morzu Bałtyckim,
- wsparcie operacyjne obrony terytorialnej

Siły Powietrzne

Podstawowym elementem sił powietrznych są:

- myśliwce **Saab JAS 39 Gripen**,
- śmigłowce wsparcia,
- samoloty transportowe,
- radary i systemy obrony powietrznej.

Gwardia Narodowa (Home Guard)

To kluczowy komponent obrony terytorialnej, często szkolony lokalnie i gotowy do obrony infrastruktury krytycznej oraz szybkiej reakcji w regionach kraju. Reprezentuje znaczący odsetek całkowitej liczby mobilizowanej siły.

5. Pobór i rezerwy

Szwecja wprowadziła na nowo pobór zarówno kobiet, jak i mężczyzn, co odbywa się selektywnie i wykorzystuje system oceny przydatności do służby wojskowej. System ten ma na celu zwiększenie puli rezerwowych i przygotowanie większej liczby osób do ewentualnej mobilizacji w czasie kryzysu.

Fińskie Siły Zbrojne w 2025

Fińskie Siły Zbrojne w 2025 r. funkcjonowały w ramach **systemu obrony opartego na powszechnej mobilizacji i obowiązkowej służbie wojskowej**, co czyniło je jednym z najlepiej przygotowanych militarnie państw Europy, mimo relatywnie niewielkiej liczby żołnierzy w czasie pokoju. Finlandia przystąpiła do **NATO w 2023 r.**, co dodatkowo wpłynęło na orientację strategiczną i strukturę sił oraz ich interoperacyjność z innymi armiami sojuszniczymi.

II. Struktura organizacyjna

Fińskie Siły Zbrojne w 2025 r. formalnie obejmowały:

1. Wojska Lądowe

- Główny komponent obrony terytorialnej i operacyjnej.
- Skoncentrowane na obronie głębokiej, mobilności, terenach leśnych i zimowych warunkach działań.
- Oparte na poborze, rekrutów szkolono do funkcji bojowych, artylerii, łączności i inżynierii.

2. Marynarka Wojenna

- Zadania obejmowały obronę fińskiego wybrzeża i infrastruktury morskiej, w tym walkę minową, patrolowanie i kontrolę wód terytorialnych.
- Flota koncentrowała się na kutrach rakietowych, jednostkach do zwalczania min oraz małych okrętach patrolowych.

3. Siły Powietrzne

- Zadaniem była obrona przestrzeni powietrznej kraju, zwłaszcza przed naruszeniami przez potencjalnych przeciwników.
- Flota myśliwców i samolotów wsparcia oraz systemy radarowe i obrony powietrznej stanowiły klucz do operacyjnej skuteczności.

4. Straż Graniczna

- Formalnie podlegała ministerstwu spraw wewnętrznych, ale **w czasie wojny przechodzi pod dowództwo Sił Zbrojnych** i wspiera obronę lądową.

III. Stan liczbowy i zasoby personalne

Personel aktywny:

W 2025 r. aktywne Siły Zbrojne Finlandii były relatywnie niewielkie, ale z wysokim poziomem profesjonalizacji

- **Personel czynny (aktywna służba):** około **24 000 żołnierzy.**

(W tej liczbie znajdują się żołnierze zawodowi, kontraktowi oraz część rekrutów i służb pomocniczych)

B. Struktura personalna według rodzajów sił

Według szacunków z analiz obronnych:

- **Wojska Lądowe :** ok. **13 400–22 800 osób**
- **Marynarka Wojenna :** ok. **3 150–4 600 osób**
- **Siły Powietrzne** ok. **3 050–3 300 osób**

IV. System konskrypcji i rezerwy

A. Obowiązkowa służba wojskowa

Finlandia utrzymuje **powszechny obowiązek służby wojskowej dla mężczyzn (18+)**, trwający od ok. **165 aż do 347 dni** w zależności od funkcji i stopnia wykształcenia — od podstawowego po specjalistyczne jednostki. Kobiety mogą służyć **dobrowolnie**.

B. Rezerwy i mobilizacja

Jednym z najważniejszych elementów fińskiego modelu obronnego są **liczne rezerwy szkolone podczas służby zasadniczej:**

- **Rezerwa przeszkolonych żołnierzy:** ok. **870 000 osób** (stan na 2025 r.), z zamiarem zwiększenia do 1 000 000 w kolejnych latach poprzez podniesienie górnej granicy wieku rezerwistów.

- **Siły zbrojne w czasie wojny ok. 280 000 personelu**, przy czym większość to zmobilizowani rezerwiści.
- **Podstawowa zasada fińskiej obrony**: mała armia czynna w czasie pokoju szybko powiększa się poprzez mobilizację rezerw i integrację Straży Granicznej oraz innych komponentów państwowych.

V. Orientacyjny rozkład osobowy Sił Zbrojnych Finlandii (2025)

Kategoria	Szacunkowa liczba (2025)
Personel aktywny	~24 000
Wojska Lądowe	~13 400–22 800
Marynarka Wojenna	~3 150–4 600
Siły Powietrzne	~3 050–3 300
Rezerwiści <i>po szkoleniu</i>	~870 000
Potencjalna mobilizacja (wojenny stan)	~280 000

VI. Priorytety i modus operandi Sił Zbrojnych

🛡️ 1. Obrona terytorialna i mobilność

Fińska armia jest **zorganizowana przede wszystkim do obrony własnego terytorium** — od granicy wschodniej po wybrzeże Bałtyku — w warunkach hybrydowych, zimowych i terenowych. Obecna doktryna zakłada

maksymalne wykorzystanie terenu, logistykę mobilną i powolne zużywanie potencjału przeciwnika.

2. Integracja z NATO

Po akcesji do Sojuszu Finlandia zwiększyła interoperacyjność z siłami sojuszu, uczestniczy w ćwiczeniach sojuszniczych i przygotowuje jednostki do pełnej współpracy z NATO (np. ćwiczenia *Protective Fence 25*).

Zagrożenia cybernetyczne

Siły Zbrojne Finlandii rozwijają również zdolności w zakresie cyberobrony, obrony infrastruktury strategicznej i integracji systemów informacyjnych w ramach NATO.

VII. Podsumowanie

Siły Zbrojne Finlandii w 2025 r. cechowały się:

Relatywnie niewielką liczbą personelu czynnego (~24 000 żołnierzy), ale silnym opartym na konskrypcji systemem obronnym.

Bardzo dużymi rezerwami — niemal 870 000 przeszkolonych obywateli, możliwymi do zmobilizowania w razie kryzysu.

Wysokim poziomem gotowości obronnej, opartym na mobilności, obronie terytorialnej, interoperacyjności z NATO i silnym systemie szkoleniowym dla rezerwistów.

Strukturą składającą się z trzech głównych rodzajów sił (armia, marynarka, siły powietrzne) oraz Straży Granicznej integrowanej w czasie wojny.

Wnioski: zdolności militarne Szwecji i Finlandii w roku 2025.

W roku 2025 Szwecja i Finlandia należały do grona państw europejskich, których zdolności militarne zyskały na znaczeniu strategicznym w sposób wyraźnie nieproporcjonalny do ich wielkości demograficznej. Wynika to z połączenia czynników geopolitycznych, strukturalnych i doktrynalnych, a przede wszystkim z faktu pełnej integracji obu państw z Sojuszem Północnoatlantyckim. Ich potencjał militarny należy analizować nie tylko przez pryzmat liczby żołnierzy czy sprzętu, lecz jako element szerszego systemu odstraszania i obrony NATO na północno-wschodniej flance Europy.

Zarówno Szwecja, jak i Finlandia dysponują nowoczesnymi, dobrze wyszkolonymi siłami zbrojnymi, których struktura została zaprojektowana przede wszystkim do obrony własnego terytorium oraz wsparcia działań sojuszniczych w regionie Morza Bałtyckiego i Arktyki. Ich zdolności nie opierają się na masowości ani projekcji siły na odległe teatry działań, lecz na wysokiej jakości wyszkolenia, interoperacyjności, mobilności oraz zdolności do prowadzenia działań w trudnym środowisku klimatycznym i terenowym.

Szwecja w 2025 roku dysponuje siłami zbrojnymi przechodzącymi intensywną rozbudowę i modernizację. Po dekadach ograniczeń budżetowych i redukcji struktur wojskowych państwo to konsekwentnie odbudowuje swoje zdolności obronne, traktując bezpieczeństwo jako kluczowy element polityki państwowej. Trzon szwedzkich zdolności militarnych stanowią nowoczesne siły powietrzne, marynarka wojenna przystosowana do działań na Morzu Bałtyckim oraz wojska lądowe zdolne

do prowadzenia obrony manewrowej. Istotną rolę odgrywa również system obrony totalnej, integrujący wojsko z administracją cywilną, przemysłem i społeczeństwem.

Szwedzkie siły powietrzne, oparte na myśliwcach JAS 39 Gripen, zapewniają krajowi zdolność do skutecznej obrony przestrzeni powietrznej oraz udziału w operacjach NATO. Ich znaczenie wykracza poza samą liczbę samolotów — kluczowe są zdolności do operowania z rozproszonych baz, szybka regeneracja sił oraz zaawansowane systemy dowodzenia i rozpoznania.

Marynarka wojenna Szwecji, mimo ograniczonej liczby jednostek, posiada wyspecjalizowane zdolności w zakresie zwalczania okrętów podwodnych, działań minowych i ochrony infrastruktury morskiej, co ma fundamentalne znaczenie dla bezpieczeństwa Bałtyku.

Finlandia natomiast reprezentuje odmienny, lecz równie skuteczny model zdolności militarnych. Jej siła nie tkwi w liczebności wojsk w czasie pokoju, lecz w wyjątkowo rozbudowanym i sprawdzonym systemie mobilizacyjnym. W 2025 roku Finlandia utrzymywała relatywnie niewielkie siły czynne, ale dysponuje jednymi z największych i najlepiej wyszkolonych rezerw w Europie. System powszechnej służby wojskowej oraz regularne ćwiczenia rezerwistów zapewniają państwu zdolność do szybkiego rozwinięcia sił zbrojnych do wielkości odpowiadającej realnym potrzebom obronnym.

Fińskie wojska lądowe stanowią fundament narodowych zdolności militarnych. Są one przygotowane do prowadzenia długotrwałej obrony terytorialnej w trudnym terenie leśnym i zimowym, przy wykorzystaniu rozproszenia, mobilności i znajomości środowiska operacyjnego. Duże znaczenie ma rozbudowana artyleria, zdolności inżynieryjne oraz przygotowanie do działań

opóźniających i wyniszczających potencjalnego przeciwnika. W połączeniu z silną obroną przeciwlotniczą i nowoczesnymi siłami powietrznymi Finlandia tworzy spójny system odstraszania o wysokiej wiarygodności.

Istotnym elementem zdolności militarnych obu państw w 2025 roku jest ich pełna interoperacyjność z NATO.

Szwecja i Finlandia nie są jedynie beneficjentami gwarancji sojuszniczych, lecz aktywnymi uczestnikami planowania obronnego, ćwiczeń i struktur dowodzenia. Ich położenie geograficzne umożliwia Sojuszowi kontrolę kluczowych szlaków komunikacyjnych w regionie Morza Bałtyckiego oraz wzmocnienie północnej flanki.

Szczególne znaczenie ma współpraca bilateralna obu państw, która w praktyce prowadzi do niemal zintegrowanego systemu obronnego w północnej Europie.

Warto podkreślić, że zdolności militarne Szwecji i Finlandii nie ograniczają się do domeny klasycznych działań zbrojnych. Oba państwa inwestują znaczne środki w cyberbezpieczeństwo, ochronę infrastruktury krytycznej, odporność informacyjną oraz zdolności do przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym. Takie podejście odzwierciedla współczesne rozumienie bezpieczeństwa jako zjawiska wielowymiarowego, w którym granica między wojną a pokojem jest coraz bardziej płynna.

Podsumowując, w 2025 roku Szwecja i Finlandia dysponują zdolnościami militarnymi, które — choć różne w strukturze i skali — wzajemnie się uzupełniają i znacząco wzmocniają bezpieczeństwo regionu. Szwecja wnosi nowoczesne zdolności technologiczne, siły powietrzne i morskie oraz rozwijany system obrony totalnej, Finlandia zaś potężny potencjał mobilizacyjny, doświadczenie w obronie terytorialnej i wysoką gotowość

społeczeństwa do obrony państwa. Wspólnie tworzą jeden z najważniejszych filarów odstraszania NATO w Europie Północnej i stanowią model nowoczesnego, realistycznego podejścia do bezpieczeństwa państwa w XXI wieku.